

Галуне, сиви лебеде!

Зададе се тежка сватба, голѣма, заже-
ни се Самуилецъ отъ Твърдица. Залюля се
вито хоро предъ момкови двори, сложиха
се дълги трапези, залѣ се червеното вино
отъ бѣклицитѣ. Писнаха кларнетата и гждул-
китѣ. Сватоветѣ варакосани и сватбаркитѣ
накичени съ бѣли пошчета, деверитѣ и зъл-
витѣ, потеглиха съ керванъ каруци за мо-
миното село Кжпиново. Момъкътъ Самуи-
лецъ хвърчеше отъ радостъ.

Еленскиятъ балканъ прокѣнтъ отъ сват-
барскитѣ пѣсни...

Минаха дълга пѣтя и привечеръ стигна-
ха моминово село Кжпиново. Пакъ за-
свириха кларнетата, задумкаха тѣпанитѣ,
заизвиваха кръшни пѣсни гждулкитѣ, подеха
сладъкъ гласъ меднитѣ цафари...

Галуне, сиви лебеде,
нѣщо ще ви попитаъ:
вие високо летите,
и на далеко гледате,
видѣли ли сте нѣкъде,
такавазъ невяста хубава,
хубава бѣла, червена...

Я почакайте, галуне,
да меся бѣла погача,
да налѣя руйна бѣклица,
и азъ съ вазе да ида,
на тая сватба голѣма,
да видя слънце — невяста...

Като ясно слънце грѣеше младата не-
вяста, тупкаше сърдцето на буйния же-
нихъ Самуилецъ. Вѣрнитѣ думи се сбжда-
ха, вѣрнитѣ клетви останаха. Дариха се да-
рове богати на кръстникъ и на кръстница
на кумъ и на кумица, на свекъръ и на све-
кърва, на девери и на зълви, на сватове
и на сватбари...

Вечеръта следъ вѣнчавката каруцитѣ съ
младоженцитѣ потеглиха за момковото се-
ло Твърдица. Пакъ засвириха свирнитѣ, за-
пѣха гждулкитѣ и меднитѣ цафари... Кж-
пиново изпращаше младата невяста, заро-
ниха сълзи Еленинитѣ дружки, заплака
стариятъ сватъ и момина майка...

— Прощавай, дъще Елено! На добъръ
часъ, Самуилецъ!

— Прощавай, майко и тейко!...

Каруцитѣ отъ сватбарския керванъ из-
трополѣха по тѣсния селски пѣтъ и коле-
летата запѣха въ превара. Конетѣ изопна-
ха буйни гриви, пиринченитѣ звънчета
звъннаха изъ планинския пѣтъ и отекнаха
въ горското усое. Горе по синьото Божие
небе грѣйна вечерната звезда, хвърли
златни лъчи по върхаритѣ на гората и
следъ малко и месечко се показа. Засмѣ
се на влюбенитѣ сърдца, надникна въ си-
нитѣ очи на невястата, облѣ съ милувка
златиститѣ ѝ коси, развѣвани отъ вѣтъра,
блѣсна въ жълтитѣ алтъни, нанизани на
гушата ѝ, заблѣщука въ малкитѣ ѝ обички,
па се търкулна въ соколовитѣ очи на Са-
муилецъ, склонилъ глава на нейното рамо
и сключилъ пригръдка презъ кръста.

— Моя си, рогушке ле, вакло агънце!